

07.11.2022

בד"מ 51/21

בית הדין המשמעתי מרכז

בית הדין המשמעתי מחוז מרכז

של לשכת עורכי הדין בישראל

בפני:

עו"ד עידן דביר - אב"ד

עו"ד אלי איש שלום - חב"ד

עו"ד יעל קלוגמן - חב"ד

המבקשת:

ועדת האתיקה במחוז מרכז של לשכת עורכי הדין
 ע"י עו"ד אנדריאה דיאמנט-קופייקין
 באמצעות ב"כ עו"ד יאיר רגב

-נגד-

המשיב:

עו"ד ערן מלכי רישיון מס' 62063
 באמצעות ב"כ עו"ד ימימה אברמוביץ'

חקיקה שאוזכרה:

[חוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961: סע' 75, 78, 78\(ב\), 89\(א\)](#)

[חוק העונשין, התשל"ז-1977: סע' 393\(2\), 415](#)

[כללי לשכת עורכי הדין \(סדרי הדין בבתי הדין המשמעתיים\), התשע"ה – 2015: סע' 7.](#)

[חוק סדר הדין הפלילי \[נוסח משולב\], התשמ"ב-1982: סע' 187, 187\(א\)](#)

החלטה

בפנינו בקשה להטלת עונש מכוח [סעיף 75 לחוק לשכת עורכי-הדין](#) התשכ"א – 1961 (להלן – "החוק"). וועדת האתיקה של לשכת עורכי-הדין מחוז מרכז (להלן-המבקשת) מבקשת להטיל על המשיב, עו"ד ערן מלכה, עונש שעניינו הוצאתו של המשיב מן לשכת עורכי הדין, על פי סעיף 68 (5) לחוק.

מוסכם בין הצדדים, כי העבירות בהן הורשע המשיב הן עבירות שיש בהן קלון. הסכמה זו הוצגה בפני ביה"ד המשמעתי במחוז ת"א והמרכז בדיון בבקשה להשעיה זמנית של המשיב, ביום 29.7.15 (המוצג מ/2), וב"כ המשיב, עו"ד אברמוביץ, חזרה בפנינו על עמדת המשיב בדיון מיום 13/12/2021 לעניין סוגיית הקלון אשר קיים בעבירות מושא הרשעת המשיב.

בהתאם לכך התמקד הדיון לפנינו בעניין העונש שראוי להטיל על המשיב, זאת בכפוף לדיון בטענותיו כנגד ההליך דנן אשר בחרנו לדון בהן כבטענות מקדמיות במסגרת החלטה זו.

ובתחילה, העובדות:

1. אפתח בתיאור תמציתי של המעשים שבגינם הורשע המשיב, על פי הודאתו, בעבירות שיפורטו להלן, שבכתב האישום ב-ת.פ. 28759-05-15 (ביהמ"ש המחוזי בירושלים). התיאור התמציתי מבוסס על החלק הכללי של כתב האישום.

בשנת 2012 היה המשיב **עורך דין** וקצין משטרה בדרגת רב-פקד, ששימש ראש צוות ביחידה הארצית למאבק בפשיעה כלכלית, שהיא חלק מיחידת להב 433. המשיב קשר קשר עם עו"ד רונאל פישר, שייצג אנשים שנחקרו ביחידות האמורות. במסגרת קשר זה מסר המשיב לעו"ד פישר, תמורת בצע כסף, מידע רגיש ביותר "שחשיפתו עלולה לפגוע באינטרסים ציבוריים מן המעלה העליונה" (מתוך סעיף 6 לחלק הכללי של כתב האישום). במסגרת קשר זה העביר המשיב אל עו"ד פישר, בין היתר, מידע וחומרי חקירה מחקירות גלויות וסמויות, התראות לגבי מעצרים צפויים, התראות לגבי מועד הפיכתה של חקירה סמויה לגלויה, ועוד. באמצעות מעשים אלה גרם המשיב פגיעה ושיבוש של החקירות, של יחידות המשטרה ושל יחידות אכיפה אחרות. המשיב הצטרף לפגישות של עו"ד פישר עם חלק מהנחקרים, שבהן דרש מהם המשיב סכום כסף, נוסף על שכ"ט עו"ד, על מנת להעבירו לגורם פנים-משטרה בתמורה למידע שנמסר. עו"ד פישר השתמש במידע שקיבל מהמשיב גם על מנת להציג לפני חלק מהנחקרים מצגי שווא אודות חקירות כנגדם, וגבה מהם סכומי כסף גדולים שאותם חלק עם המשיב. לאחר שנפתחה כנגד המשיב חקירת מח"ש, הוא פעל, בעצמו וביחד עם עו"ד פישר, על מנת לשבש את החקירה ואף הצליח בכך למשך מספר חודשים, כמפורט בסעיף 8 לחלק הכללי של כתב האישום. בכתב האישום 11 אישומים שמיוחסים למשיב בגין פרשיות שהתרחשו בשנים 2012 – 2014.

2. המשיב הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות כמפורט להלן:

- א. 4 עבירות של קבלת שוחד, לפי סעיף 290 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, (להלן: **חוק העונשין**).
 - ב. 9 עבירות של מרמה והפרת אמונים, לפי סעיף 284 לחוק העונשין.
 - ג. 4 עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.
 - ד. 4 עבירות של הוצאת מסמך ממשמורת, לפי סעיף 267(ב) לחוק העונשין.
 - ה. 6 עבירות של גילוי בהפרת חובה, לפי סעיף 117 לחוק העונשין.
 - ו. 10 עבירות של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.
 - ז. 2 עבירות של הלבנת הון, לפי חוק הלבנת הון תש"ס-2000.
- ❖ העתק כתב האישום המתוקן צורף לבקשה להטלת עונש כנספח א'.

3. ביום 4.6.2015 חתם המשיב על עסקת טיעון וביום 10.6.2015, ובמסגרת עסקת הטיעון הרשיע כבי' השופט משה סובל את המשיב על פי הודאתו וביום 20.9.2015, גזר כבי' השופט יעקב צבן את עונשו של המשיב ל- 8 שנות מאסר בפועל וכן מאסר של שנתיים אם במשך שלוש שנים מיום שחררו יעבור עבירה מסוג פשע.

- ❖ העתק עסקת הטיעון התקבל לתיק ומסומן מ/4
❖ העתק גזר הדין צורף לבקשה להטלת עונש כנספח ג'.

4. על גזר הדין הגיש המשיב ערעור לביהמ"ש העליון ובמותב שדן בערעור, בתיק ע"פ 7470/15, היו כבי' השופטים, י' דנציגר, צ' זילברטל ומ' מזוז.

5. ביום 15.6.2016, ניתנה החלטה, וברוב דעות כב' השופטים צ' זילברטל וי' דנציגר כנגד דעתו של כב' השופט מ' מזוז הופחת עונש המאסר בפועל ונקבע כי עונש המאסר בפועל יהיה 7 שנים ועונש המאסר על תנאי יישאר על כנו.
❖ פסק הדין בערעור צורף לבקשה להטלת עונש כנספח ד'.
6. כאן המקום לציין כי וועדת האתיקה של מחוז תל אביב הגישה בקשה להשהיה זמנית כנגד המשיב (ראו: בד"מ ת"א 32/15). ביום 29.7.2015 התקיימה בעניין זה ישיבת ביה"ד של מחוז תל אביב והמרכז (כתוארו דאז).
7. בישיבה זו החליט בית הדין של לשכת עוה"ד מחוז תל אביב והמרכז לקבל את הבקשה וכי המשיב יושעה זמנית מעיסוקו כעו"ד בהתאם לאמור בסעיף 78(ב) לחוק, זאת עד לקבלת פסק דין חלוט בעניינו. ההשעיה נכנסה לתוקף באופן מיידי.
❖ העתק ההחלטה בדבר ההשעיה הזמנית צורף לבקשה להטלת עונש כנספח ה'.
8. המשיב ריצה את עונש המאסר, ובניכוי שליש השתחרר בחודש יולי 2019. מאז שחרורו ועד למועד הגשת הבקשה להשבת רישיון עוה"ד חלפו כ- 17 חודשים ורק ביום 23.12.2020 הגיש המשיב בקשה להשבת הרישיון אשר הושב לו ביום 28.12.2020.
❖ עמ' 73 לפרוטוקול מיום 13.12.2021, שורה 23, עמ' 74 שורות 1-4.
9. לשאלת חברת ביה"ד, עו"ד קלוגמן, בעניין הזמן שחלף ממועד שחרורו ועד להגשת הבקשה להשבת הרישיון, עונה המשיב - **"כל מה שהתעסקתי מהרגע שהשתחררתי זה פשוט לחבר חזרה את כל הדבר הזה שנקרא משפחה"** (ההדגשה לא במקור).
❖ עמ' 74 לפרוטוקול מיום 13.12.2021 שורות 7-9.
10. מיום שפסק הדין בעליון הפך להיות חלוט חלפו כ- 5 שנים עד להגשת הבקשה להטלת עונש, (להלן: **הבקשה**). מהיום שקיבל המשיב את הרישיון והחל לפעול שוב כעו"ד ועד להגשת הבקשה חלפו כ- 8 חודשים. אומנם הייתה פנייה של הפרקליטות לוועדת האתיקה של מחוז תל אביב בחודש 2/2020, אולם בפועל רק ביום 4.8.2021 הוגשה הבקשה.
11. במסגרת השינויים והקמת מחוז מרכז בלשכת עוה"ד, (להלן: **מחוז מרכז**), ולאחר הקמת וועדת האתיקה של מחוז מרכז בחודש 2/2020 ולאחר הקמת ואיוש ביה"ד של מחוז מרכז הטיפול בבקשה עבר אל וועדת האתיקה במחוז מרכז.
12. וועדת האתיקה של מחוז מרכז בלשכת עוה"ד, (להלן: **המבקשת**), הגישה ביום 4.8.2021 לביה"ד במחוז מרכז את הבקשה להטיל על המשיב עונש על פי סעיף 75 לחוק, עונש של הוצאה מהלשכה לפי סעיף 68(5) לחוק.
13. בנימוקי הבקשה מפרטת המבקשת את העבירות שבהן הורשע המשיב, כאשר המבקשת מצרפת לבקשה כנספחים את כתב האישום המתוקן, את הכרעת הדין ואת גזר הדין בהליך שהתנהל לביהמ"ש המחוזי בירושלים.
14. עוד מצרפת המבקשת לבקשה גם את פסק הדין בערעור שהגיש המשיב לביהמ"ש העליון, שבו כאמור הופחת עונש המאסר ל- 7 שנים והמאסר על תנאי נותר על כנו ללא שינוי.
15. בנימוקי הבקשה (סעיף 8), טוענת המבקשת כי העבירות אותן עבר המשיב הן **"... פגיעה חמורה באמות המידה המוסריות הרווחות בחברה, פגיעה שלא ניתן לקבל מעו"ד האמון על החוק והמוסר, ועל כן יש עמן קלון מובהק..."**.
16. עוד טוענת המבקשת (סעיף 9), כי העובדה שהעבירות בוצעו ע"י קצין משטרה **"... שבידיו הופקדה הסמכות לפעול נגד מפירי חוק פוגע באמון הציבור..."**.
17. ולבסוף טוענת המבקשת (סעיף 10), כי **"נסיבותיו המיוחדות של עניין זה, לרבות כמות העבירות שבוצעו ע"י המשיב באופן שיטתי ומתוכנן במשך מספר שנים, מחייבות הוצאתו משורות הלשכה, לפי סעיף 68(5) לחוק"**.

18. בדיונים שנשמעו לפנינו, העלה המשיב טענות מקדמיות וב"כ המשיב הגישה ראיות לביסוס טענותיה המקדמיות, כמפורט להלן:

- א. בקשה להשעיה זמנית לפי סעיף 78 לחוק לשכת עוה"ד תשכ"א – 1961, נושאת תאריך 20.5.15, שהוגשה בבית הדין המשמעתי של לשכת עוה"ד בתל אביב-יפו כבד"מ ה/32/15 סומן מ/1.
- ב. פרוטוקול הישיבה מיום 29.7.15 בבד"מ פ/32/15 בן שלושה עמודים סומן מ/2.
- ג. אסופת מסמכים המהווים תכתובת דואר אלקטרוני סומן מ/3.
- ד. מסמך נוסף שב"כ המשיב ביקשה לצרף בשלב מאוחר יותר היה הבקשה לחידוש חברות שהוגשה ע"י המשיב ביום 23.12.2020 וטרם אותרה. ב"כ המבקשת הסכים עקרונית להגשתו בשלב מאוחר יותר תוך שהוא מסכים כעובדה שבקשה כזו אכן הוגשה. הוסכם כי המסמך יאוטר ויוגש.

19. בשלב זה ולאחר הגשת הראיות מטעם המשיב, ובטרם יעלה המשיב להעיד, ביקשה ב"כ המשיב להעלות מספר טענות מקדמיות. אחת מהן, לשיטתה, היא "כבדת משקל": הטענה היא שסגן ראש מח"ש אז, עו"ד משה סעדה, שניהל מטעם הפרקליטות את המשא ומתן להסכם עד המדינה עם המשיב, הבטיח למשיב בעל-פה, שרישיון עוה"ד שלו לא ייפגע. ב"כ המשיב טוענת שהבטחה שלטונית זו הופרה.

- ❖ עמ' 12 שורות 23-24 ועמ' 13 כולו. פרוטוקול מיום 13.12.22
- ❖ עמ' 16 שורות 11-14 פרוטוקול מיום 13.12.21.

20. טענה שנייה שהעלתה ב"כ המשיב הייתה "שיהוי ניכר בהגשת הבקשה להטלת עונש, שיהוי של למעלה מחמש וחצי שנים, השיהוי קשור קשר הדוק גם בטענה של הבטחה שלטונית...". (ההדגשה לא במקור).

21. הטענה השלישית במסגרת הטענות המקדמיות אותן העלתה ב"כ המשיב הינה "אכיפה בררנית". וכאן היא מפרטת עובדתית את המועדים בנוגע לכל הליך והליך. הגשת כתב האישום, הגשת הבקשה להשעיה זמנית ומועד חתימת הסכם עד מדינה.

- ❖ עמ' 16 שורות 16-24 פרוטוקול מיום 13.12.21.

22. לצורך הבהרה נוספת ובדיון מיום 13.2.2022, התבקשה ב"כ המשיב להקריא לפרוטוקול שני סעיפים מתוך הסכם עד מדינה שנחתם עם המשיב, בסעיף 9' בכתב יד ובחתימת משה סעדה נאמר – "המדינה לא תעתור לעונש כספי כלשהו". (ההדגשה לא במקור).

ובהמשך בתחתית העמוד של נספח להסכם עד מדינה גם כאן בכתב יד נאמר – "יום ה-4.6.15, לבקשת הסנגורים לדעת את העונש אותו מבקשת המדינה מבקשת לעתור, מודיעה המדינה כי בכוונתה לעתור לעונש שבין שבע עד עשר שנות מאסר ולבקש לגזור את העונש ברף הגבוה של המתחם." (ההדגשה לא במקור). ההסכם התקבל לתיק וסומן מ/4.

23. בשלב זה ממשיכה ב"כ המשיב לטעון לעניין האכיפה הבררנית, ומבהירה כי בניגוד להוראת סעיף 77 לחוק, שלפיה היה על מח"ש להמציא ללשכת עוה"ד הודעה בדבר פסה"ד החלוט בעניינו של המשיב, עם מתן פסה"ד, הועברה הודעה זו לוועדת האתיקה רק בפברואר 2020, קרוב לארבע שנים לאחר שניתן פסה"ד החלוט.

ב"כ המשיב טוענת שהסיבה לשיהוי בהגשת הבקשה היא ההבטחה השלטונית שניתנה למשיב אשר הופרה: "... אנחנו סבורים שהפנייה המאוחרת שהגיעה, היא בעצם מבטאת הפרה של ההסכם. במשך חמש וחצי שנים לא הגיעה פנייה, הלשכה לא עשתה דבר וחצי דבר על מנת לקדם את הבקשה להטלת עונש, הגם שוודאי שידעה היא שהוא נמצא בהשעיה זמנית, שהרי היא בעצמה ביקשה את ההשעיה הזמנית לאחר ההרשעה..." (ההדגשה לא במקור).

- ❖ עמ' 21 שורות 18-23 ועמ' 22 שורות 1-2 פרוטוקול מיום 13.12.21.

24. ב"כ המשיב קושרת את משך הזמן של חמש וחצי שנים שבהם לא נעשה דבר להמשך ההליכים כנגד המשיב, וביחד עם ההיענות לפנייתו בחודש 12/2020, להשבת הרישיון, להבטחה בע"פ שניתנה למשיב, ובמיוחד לאור העובדה שעניינו של המשיב והתהודה התקשורתית שהייתה סביב התיק לא נעלמה מעיני איש.

25. על כן, טוענת ב"כ המשיב, זו לדעתה אכיפה בררנית חרף ההבטחה שניתנה למשיב בע"פ ע"י מי שהיה סגן מפקד מח"ש והוא עוה"ד משה סעדה. עו"ד סעדה מכחיש טענה זו. עדותו תידון בהמשך.

26. לחיזוק טענתה של ב"כ המשיב היא מפנה את ביה"ד לתיק ע"פ 3355/10 פלוני נ' מדינת ישראל. שם היה מדובר בהסכם בע"פ עם סוחר נשק שלא יוגש נגדו כתב אישום על מנת שישימש כמודיע, אולם כאשר נתפס שוב והוגש כנגדו כתב אישום גם על העבירות הקודמות, ביהמ"ש העליון קבע כי **להסכם בלתי מפורש זה נקרא להלן הסכם משתמע.**

❖ התיאור המלא בעמ' 31 לפרוטוקול מיום 31.12.21.

27. בנקודה זו מעלה ב"כ המשיב שוב את עניין השיהוי כאשר היא מפרטת פעולות שנעשו ע"י עו"ד מפרקליטות מחוז ירושלים. בפברואר 2020 פונה עו"ד קרן אלטמן לוועד המחוזי, נעשתה בדיקה כלשהיא שמהותה לא הובהרה, ולאחר מכן חולפות שנה וחצי ורק אז פונה עו"ד בריזייט ויטלי ובודקת מה נעשה בעניין הפנייה הקודמת של עו"ד קרן אלטמן.

❖ עמ' 34-35 לפרוטוקול מיום 13.12.21.

28. ממשיכה ב"כ המשיב וטוענת לקשר בין השיהוי הארוך להבטחה המנהלית ולדבריה בשל כך נוצר אצל המשיב **"נזק ראייתי של ממש"**.

❖ עמ' 35-36 פרוטוקול הדיון מיום 13.12.21.

29. מכאן ועד לתחילת עדותו של המשיב התנהל דו שיח בין ביה"ד לבין ב"כ המשיב תוך שב"כ המשיב מציגה בפני ביה"ד טענות ופסיקה בעניין השיהוי ובעניין האכיפה הבררנית. התייחסות לפסיקה ולטענות אלה תהיה בהמשך ובעת מתן הנימוקים לפסה"ד.

30. ובטרם ניגע בעדות המשיב נדון בטענות המקדמיות.

טענות מקדמיות – תגובת המבקשת

31. ביום 26.5.2022 הגיש ב"כ המבקשת, עו"ד רגב, את תגובתו לטענות המקדמיות יחד עם הסיכומים. בשלב זה אתייחס רק לתגובת המבקשת לטענות המקדמיות.

32. **וראשית לעניין ההבטחה השלטונית** – ולעניין זה מביא ב"כ המבקשת את פסה"ד בתיק ע"פ 1262/06 **יחיא טורק נ' מדינת ישראל**. שם נפסק כי -

"תנאי להכרה בתקפות המשפטית של הבטחה מנהלית הוא, בראש ובראשונה, כי קיימת הוכחה ברורה לכך שהבטחה כזו אכן ניתנה. על ההבטחה השלטונית להיות מפורשת וברורה ולא מוטלת בספק, כנדרש מהתחייבות משפטית שאינה בגדר הצהרת כוונות גרידא. רק לאחר שהוכח קיומה של הבטחה כאמור, יש לבחון אם נתמלאו שאר התנאים המקימים את חובת הרשות לקיימה..."

33. עוד מוסיף ב"כ המבקשת ובהסתמך על פסה"ד בהליך בג"צ 332/78 סאי-טקס קורפוריישין בע"מ נ' **שר המסחר והתעשייה** פ"ד (ל 1) 673, 676. [להלן: "סאי-טקס"], כי מאז התקבעו בפסיקה מספר תנאים מצטברים להשתכללות הבטחה שכזו:

א. ההבטחה ניתנה בסמכות.

ב. ההבטחה חייבת להיות מפורשת.

ג. ההבטחה מסוימת ומשקפת כוונה ליצור מערכת יחסים בעלת תוקף משפטי מחייב.

ד. לנותן ההבטחה יש יכולת להביאה לידי מימוש.

התנאי זה פורש בפסיקה כדרישה כי ההבטחה לא תהיה כפופה להתקיימות תנאים או אישורים שאינם בשליטת המבטיח.

(בג"צ 4225/91 גודוביץ, בג"צ 3094/93 התנועה למען איכות השלטון, בג"צ 5853/04 "אמנה" תנועת התיישבות, ספרה של ברק-ארז, משפט מנהלי ועוד.)

תבחין רלוונטי נוסף, הוא השאלה, האם ההבטחה ניתנה בכתב ויש בה כדי להעיד על רצינות ההבטחה.

34. עוד מוסיף וטוען ב"כ המבקשת כי לאחרונה חזר בית המשפט העליון על ההלכה, (שניתנה בבג"צ סאי-טקס) בבג"צ 13/22 **שי אלוש אשר עתר לקיים הבטחה מנהלית שלטונית שניתנה לו לדבריו**...

35. בסעיף 8 לתשובת ב"כ המבקשת מסכם ב"כ המבקשת וטוען כי "אף אחד מהתנאים הנזכרים לא מתקיים בעניינו של המשיב".

36. ב"כ המבקשת מסתמך בדבריו על עדותם של עו"ד משה סעדה סגן ראש מח"ש לשעבר ועדותה של עו"ד קרן אלטמן אשר לבקשת הצדדים ובהסכמת המותב, זומנו להשמיע דבריהם לפנינו באופן בלתי אמצעי.

37. בשלב זה לא מצאתי צורך לקבוע מסמרות באשר למהות עדותם של עדי ההזמה ו/או לאמינותם, זאת עוד בטרם התייחסתי לעדותו של המשיב, ועל כן ניתוח העדויות וההתייחסות לנאמר בהם תובא בהמשך לאחר ההתייחסות לעדות המשיב.

38. ב"כ המבקשת אף תוהה מדוע לא זומנו לעדות מי שלטענתו היו יכולים לתת חיזוק ראייתי לטענות המשיב והם עו"ד מייק יורק ועו"ד עדי כרמלי, אשר הוזכרו בעדות המשיב ובטיעוני באת-כוחו כמי שיכלו לשפוך אור על הדברים ולאמת את אותה הבטחנה נטענת. עו"ד מייק יורק היה באותה העת ב"כ וועדת האתיקה במחוז תל אביב ועו"ד עדי כרמלי היה בעת ההיא ב"כ המשיב ולטענת המשיב, מי שניהל מול המדינה את הסכם עד המדינה.

כאן המקום לציין כי בדיון שהתקיים ביום 13.12.21 מתייחסת ב"כ המשיב לעניין זימונו של עו"ד עדי כרמלי אך לא מצאנו להסתפק בהסבר זה. ב"כ המשיב טוענת כי זימנה את עו"ד עדי כרמלי לעדות (עמ' 24 שורה 18), אולם למועד הדיון האמור הודיע עו"ד כרמלי כי לא יוכל להגיע משום שהוא מייצג את משה סעדה בהליך מול המדינה (עמ' 25 שורות 5-3).

39. בעניין זה מציין ב"כ המבקשת כי (סעיף 17 לתגובת המבקשת):
"ההימנעות מזימון עדים אשר עשויים לאמת ולהוכיח את גרסת המשיב, פוגעת במהימנות הטענה. ההימנעות יוצרת חזקה הפועלת לרעתו של הטוען".

40. לסיכום תגובת ב"כ המבקשת בעניין ההבטחה השלטונית טוען ב"כ המבקשת כי:
"... המשיב לא הוכיח את קיומה של ההתחייבות, מצג או הבטחה מחייבת מצד מח"ש שלפיה לא תוגש כנגדו בקשה ע"י לשכת עורכי הדין של מחוז ת"א להטלת עונש ולדרישה להוצאתו מהלשכה לצמיתות".

41. **ולעניין השיהוי** – ב"כ המבקשת מציג בתגובתו את השתלשלות העניינים ובין השאר מציין את מועד הקמת וועדת האתיקה של מחוז מרכז בחודש 2/2020, והחל ממועד זה הועברו לטיפול כל התלונות נגד עוה"ד ממחוז מרכז שטרם החלו בבירורן ותלונות שהתעכב טיפולן במחוז תל אביב.

42. הסבר מפורט על העיכובים והמהלכים שהיו בתיק מפרט בהרחבה ב"כ המבקשת בסעיפים 30-42 לתגובת המבקשת. על הליכים אלה עמדתי בפרוט בפרק הטענות העובדתיות לעיל.

43. אין חולק - ולכך גם מסכימה המבקשת - כי היה שיהוי ניכר בהגשת הבקשה להטלת עונש אולם טוענת המבקשת כי **"... בפועל לא נגרם למשיב נזק ממשי להגנתו עקב עיכוב זה..."**. (סעיף 44 לתגובת המבקשת).

44. על פי אמות המידה של המבקשת, מאחר והמשיב היה אסיר החל משנת 2016 ועד ליום 11.7.2019 והוא עדיין אסיר ברישיון עד אמצע שנת 2023, ויחד עם זאת מפנה המבקשת לעדותו של המשיב שם הוא מסביר מדוע המתין שנים רבות ולא ביקש לממש את ההבטחה **"... זה לא היה רלוונטי אני במאסר..."**. (עמ' 106 שורה 4 פרוטוקול מיום 13.12.21).

45. על כן, טוענת המבקשת כי לאור הנסיבות המפורטות לעיל לא נגרמה למשיב **"פגיעה ממשית ומהותית בתחושת הצדק וההגינות המשפטית בעוצמה כזו שתבסס הגנה מן הצדק כטעם לביטול הבקשה או להקלה בעונש..."** (סעיף 48 לתגובת המבקשת).

46. המבקשת מפנה בתגובתה לשני פסקי דין, פסקי דין מובילים בעניין טענות השיהוי. האחד **הלכת ורדי**, רע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' יוסי יוסף ורדי; והשני - **פרשת בורוביץ**, ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ (פ"ד נט"ו (6) 776 (2005)). פסקי דין שעליהם נתעכב בהמשך (סעיפים 49 ו-50 לתגובת המבקשת).
47. המבקשת מפנה לפס"ד נוסף, **פס"ד חרמון**, על"ע 2531/01 **שמעון חרמון** נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב יפו, (פ"ד נח) 4 (55 (2004)). שם לטענתה נקבעה ההלכה בעניין השיהוי, חרף העובדה, שלא נעלמה מעינינו, כי חרמון פרש מרצונו מלשכת עוה"ד שנים רבות קודם להגשת הבקשה להשעותו. (סעיפים 63-70 לתגובת המבקשת).
48. לסיכום טענות המבקשת בעניין השיהוי, דוחה המבקשת את טענת השיהוי "**... כי בנסיבות אלה אין הצדקה לבטל את ההליך מחמת "הגנה מן הצדק" ואף אין בהן כדי להביא להקלה והתחשבות בעונש אשר יוטל עליו. קיום ההליך גם לא מהווה "סתירה מהותית" לעקרונות הצדק וההגינות המשפטית.**"
49. ב"כ המבקשת הוסיף עוד ועוד פסקי דין כדי לחזק את טענות המבקשת בעניין השיהוי. העיקרון בטענות המבקשת ברור ולא מצאנו מקום להאריך ולהכביר במילים ולהתייחס לכל אחד מהם בנפרד.
50. **לעניין האכיפה הבררנית** – בתגובה לטענות המשיב בעניין האכיפה הבררנית טוענת המבקשת כי לצורך הוכחת אכיפה בררנית, על הטוען לאפליה כזו לעמוד במספר תנאים.
- להראות כי אנשים אחרים שביצעו עבירות דומות לאלה המיוחסות לו לא הועמדו לדין;**
 - עליו להוכיח שהפלייתו לרעה לעומת אותם אנשים הייתה מכוונת; קיים מניע פסול.**
 - עליו להוכיח כי הסיווג המבחין בינו לבין אחרים שביצעו עבירות דומות ולא הועמדו לדין היה פסול ושרירותי.**
51. לעניין העמידה בתנאים אלה מפנה המבקשת להלכות שנקבעו בפרשת בורוביץ ע"פ 4855/02, בפרשת ורדי רע"פ 1611/16, בג"ץ 3405/12 פלונית נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו 30.12.2012), וכן ע"פ 3205/07 פלוני נ' מדינת ישראל. (סעיף 88 לתגובת המבקשת).
52. המבקשת מוסיפה ומפנה לפסה"ד שניתן בביהמ"ש העליון מפי כב' השופט ג' קרא, בתיק ע"פ 3507/19 **מדינת ישראל נ' עבד אלסמד בורקן** (פורסם בנבו 2020), ושם אומר ביהמ"ש, "**תחילה, על הנאשם להניח תשתית ראייתית ראשונית ולהראות כי לכאורה בוצעה אבחנה בלתי ראויה בין שווים, אז – יעבור הנטל לסתור לכתפי הרשות**". (סעיף 89 לתגובת המבקשת).
53. המבקשת ממשיכה וטוענת כי "**נקודת המוצא לבחינת הטענה לקיומה של אכיפה בררנית היא בחינת קבוצת השוויון שעליה נמנה הטוען, המשכה בבחינת המצבים בהם האכיפה בין קבוצת השוויון שונה והטעמים שבבסיס הדבר ולבסוף בחינת שאלת הנטל הראיתי** זאת בהסתמך על האמור בפסה"ד בתיק ע"פ 4562/11 **סלכגי נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו פסקאות 14-22 לפסק דינה של השופטת ד' ברק - ארז 12.8.2012). (סעיף 89 לתגובת המבקשת).
54. טוענת המבקשת כי, "**... עיון במקרים אליהם הפנתה ב"כ המשיב, מלמד שלא ניתן להצביע על מקרה שנסיונותיו דומות למקרה שלפנינו, לא נמצא שום מקרה הדומה מבחינה עובדתית לענייננו...**". (סעיף 94 לתגובת המבקשת).
55. ולסיכום פרק זה טוענת המבקשת "**... שהחלטת המבקשת הייתה עניינית, לא נבעה משיקולים זרים והיא מצויה במתחם שיקול הדעת שמוקנה לה. האבחנה בין המשיב לבין המקרים האחרים שהעלה המשיב, נבעו משיקולים שפירטה המבקשת, שהם שיקולים רלוונטיים, ועל כן אין מדובר באכיפה בררנית**". (סעיף 101 לתגובת המבקשת).
56. לאחר עיון מעמיק בטענות המקדמיות של המשיב ובתגובת המבקשת לטענות המקדמיות מצאנו לנכון לדחות את טענותיו המקדמיות של המשיב אחת לאחת.

ולהלן יפורט-

57. בשונה מהסדר שבו מציג המשיב את הטענות המקדמיות, אדון תחילה בטענת השיהוי. מאחר וההתייחסות לעניין ההבטחה השלטונית כרוכה בעדותם של עו"ד משה סעדה ועו"ד קרן אלטמן, אדון בסוגיה זו לאחר ההתייחסות לעדויות הללו.

58. מקובל עלי האמור בתגובת המבקשת בעניין השיהוי. אין בידי לקבל את טענות המשיב, אשר עומדות בניגוד להלכה הפסוקה ולהוראות הדין.

59. בהתאם להלכה הפסוקה, המועדים אשר נקבעו בכללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין המשמעתיים), התשע"ה – 2015 (להלן: "הכללים"), לצורך קבלת החלטה בדבר הגשת קובלנה או בנוגע להגשת הקובלנה בפועל, מטרתם לשרת את המתלונן ואת האינטרס הציבורי ולהגן עליהם. קביעה לפיה חריגה מהמועדים שנקבעו בכללים תביא לבטלות הקובלנה או לדחייתה, יהיה בה משום החלת דיני ההתיישנות, אשר כבר נקבע, כי אינם חלים בדין המשמעתי. אנו סבורים שהכללים חלים, בשינויים המחויבים, גם על הליך של בקשה להטלת עונש.

60. עמד על הדברים בית המשפט העליון ב-על"ע 14/83 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין, תל-אביב נ' זאב קובלר פ"ד לח(2) 207, 211-212 (1984) ("פס"ד קובלר"):

"מכאן לפרשנותו של כלל 3א - כלל זה נחקק על-פי עיקרון דומה לעקרונות היסוד לחוק לתיקון סדרי המינהל (החלטות והנמקות), תשי"ט -1958. הדרישה להחליט ולהשיב תוך 3 חודשים מטרתה היא למנוע שיהיו בטיפולם של עובדי ציבור בבקשות בכתב המופנות אליהם, ואשר בהן מתבקשים הם לפעול. על-פי סמכותם. האינטרס, עליו באה הדרישה להגן, הוא האינטרס של האזרח - המבקש או המתלונן - כי פנייתו תטופל ברצינות ובזריזות הראויות. כפי שמבהיר בית הדין המשמעתי המחוזי בפסק-דינו, ניתן ללמוד על מטרה זו מהסיפא של כלל 3א, המטיל על הקובל את החובה לשלוח למתלונן הודעה על נסיבות המצדיקות שיהיו בהחלטתו; למתלונן - נאמר, לעורך הדין - שכלפיו מופנית הקובלנה - לא נאמר. דעתנו היא, כי בעניין זה צדק בית הדין המשמעתי המחוזי בהחלטתו ומנימוקיו. כל פירוש אחר, אילו ניתן, כגון פירושו של בית הדין הארצי, אינו סביר, שכן פירוש כזה מביא לידי כך, שכלל 3א יוצר התיישנות בעבירות משמעת. הכללים הותקנו מכוח סעיפים 65 ו-109 לחוק, סעיפים המסמיכים את המועצה הארצית של לשכת עורכי הדין להתקין כללים, בין היתר, בנוגע לסדרי הדין לפני בתי הדין המשמעתיים. לא יהיה זה סביר להניח, כי המחוקק, אשר לא מצא לנכון ולראוי לקבוע בחוק הוראות התיישנות בעבירות משמעת או להחיל לגביהן את סעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) (ראה לעניין זה על"ע 2/72 [1], בעמ' 318), יסמך את המועצה הארצית של לשכת עורכי הדין לקבוע בכללים מגבלות התיישנות כאלה, ועל אחת כמה וכמה לתקופה כה קצרה - 90 יום. קביעה מגבלת התיישנות, המונעת זכות לנקוט הליכי משפט, הינה כה יסודית, משמעותית ורבת חשיבות, שאין להעלות על הדעת, שהמחוקק השאירה למתקין הכללים, כפי שמבואר בפסק-דינו של בית הדין המשמעתי הארצי בבד"א 13/75 [2], עליו מושתתת החלטתו של בית הדין המשמעתי המחוזי, ובפסק-דינו של שופט המיעוט בבית הדין המשמעתי הארצי בענייננו. פירוש כזה יביא לתוצאה בלתי נסבלת, לפיה יוכלו מוסדות לשכת עורכי הדין, האמונים על הגשת קובלנות, להשהות החלטתם למשך 90 יום ובכך להימנע מהגשת קובלנה, כאשר יש להם התלבטויות לגביה. בכך תסוכל במידה רבה מגמת החוק לקיים רמה נאותה של אתיקה מקצועית בציבור עורכי הדין והעמדתם לדין של אלה אשר חטאו בכך. זאת ועוד, מועד התיישנות נקבע, בדרך כלל, מיום המעשה או מיום האירוע, ולא ייתכן, כי תקופה ההתיישנות תיקבע מיום הקובלנה או ממועד מתן הודעה לעורך הדין."

61. נכון הוא, שהלכת קובלר ניתנה ביחס לכללים הישנים, אשר בוטלו במסגרת הכללים משנת 2015, אולם הנמקותיו של בית המשפט העליון המובאות לעיל נכונות גם ביחס לכללים החלים על ענייננו, ופסיקתו של בית המשפט העליון חוזרת כחוט השני בפסקי דין של בתי הדין המשמעתיים אשר דנו בכללים החדשים החלים על ענייננו.

62. כך ב-עב"י (י-ם) 36344-03-19 משה כהן נ' לשכת עורכי הדין - מחוז דרום, פסקה 14 לפסק דינו של כבוד השופט מ. בר עס (פורסם בנבו, 13.9.2019), נפסק:

"במקרה שלפניי, ובתחילת הדברים, יש לדחות את טענותיו של המערער לשיהוי כדי בטלותו של כתב הקובלנה. במצב המשפטי בישראל, אין דיני ההתיישנות חלים לעניין עבירות משמעותיות לפי חוק לשכת עורכי הדין (על"ע 6045/02 עו"ד פלוני נ' ועד מחוז ת"א, פ"ד נח(2) 1 (2003); על"ע 2/72 וינברג, עו"ד נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כז(2) 314 (1973)). בפסיקה, נקבע, כי הטענה לביטול כתב הקובלנה מחמת שיהוי נכנסת תחת גלימתה של טענת ההגנה מן הצדק."

63. ראו גם פסיקות ועדת המשמעת של לשכת עוה"ד במחוז תל אביב: בד"מ (ועדת משמעת לשכת עוה"ד תל אביב-יפו) 17/20 ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין - מחוז תל-אביב נ' עו"ד צייגר (פורסם בנבו 06.12.2020) וכן בד"מ (ועדת משמעת לשכת עוה"ד תל אביב-יפו) 17/20 ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין - מחוז תל-אביב נ' עו"ד אבניאל (פורסם בנבו, 19.10.2020).

64. מכל המקובץ לעיל עולה, כי אין בחריגת המבקשת מהמועדים הקבועים בכללים, הן לעניין קבלת ההחלטה בדבר הגשת הבקשה והן לעניין הגשת הבקשה, כדי להביא לביטול הבקשה או לדחייתה מן הטעם של חריגה מסמכות.

שיהוי – טענת ההגנה מן הצדק

65. המשיב טוען, כי יש לדחות על הסף את הבקשה או לבטלה מן הטעם שהוגשה בשיהוי ניכר, אשר גרם למשיב עינוי דין וקושי ראייתי. המשיב הוסיף וטען, כי המדובר בפגם מהותי הפוגע בעקרונות הצדק וההגינות.

66. השאלה העומדת לפתחנו, אם כן, היא האם פרק הזמן שנדרש למבקשת לקבל החלטתה בדבר הגשת הבקשה ופרק הזמן שחלף עד להגשתה אכן מקימים למשיב, כטענתו, את טענת ההגנה מן הצדק שעשויה להביא לבטלות הבקשה.

67. נקודת המוצא של דיוננו, היא שטענת ההגנה מן הצדק חלה גם בדין המשמעותי החל על עורכי הדין. עמדה על כך בהרחבה השופטת פרוקצ'יה בעל"א 2531/01 חרמון נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב – יפו, פ"ד נח (4) 55, 77 (2004):

"רעיון השיהוי במשפט הציבורי משתלב בעקרון "ההגנה מן הצדק", שמקורו במשפט הפלילי, והישים, בשינויים המחויבים, גם בדין המשמעותי. עקרון ההגנה מן הצדק נועד במהותו לתת כוח בידי בית-המשפט לבטל אישום פלילי כנגד אדם מקום שהגשתו לוקה באי-סבירות קיצונית הגובלת בפגיעה באמות מידה בסיסיות של צדק והגינות כלפי הנאשם. טענת ההגנה מן הצדק מבוססת בין על אדנים של השתק ובין על שיקולים של צדק. תוצאותיה של הגנה זו הן כי נאשם לא יועמד לדין פלילי במנותק משאלת אשמתו או חפותו. היא מקנה שיקול-דעת לבית-המשפט לעכב את הליכי המשפט מקום שלא ניתן לתת לנאשם משפט הוגן, או מקום שיש בניהול המשפט משום פגיעה בחוש הצדק וההגינות. הגנה זו תחול במשורה בנסיבות חריגות ובעלות עוצמה ומשקל מיוחד."

68. בהמשך בע"מ 78 לפסק דינה של כבוד השופטת פרוקצ'יה:

"רעיון ההגנה מן הצדק, במהותו, ישים גם בהליך המשמעות. אף שתכליתם של דיני המשמעת אינה חופפת במלואה את תכלית ההליכים הפליליים, הרי גם במוקד הליכי המשמעת עומד אדם הנותן דין על מעשיו. התנהגותו עומדת למבחן בראי כללי המשמעת המחייבים בארגון המקצועי שהוא משתייך אליו. אם יורשע, הוא צפוי לענישה משמעתית העלולה להיות הרת משמעויות בחייו ובהמשך דרכו המקצועית. גם אדם העומד לדין משמעת זכאי להגנה מן הצדק אם ובמידה שההליך הננקט נגדו עומד בסתירה בולטת לדרישות הצדק וההגינות, ואף בלא קשר הכרחי לשאלת עצם אחריותו להפרת כללי המשמעת" גם בתחום זה, כבמישור הפלילי, ההיזקקות לטענה זו תוגבל למקרים קיצוניים וחריגים בלבד, ולא תיעשה כעניין של יום ביומו. גם במסגרתה יידרש איזון ראוי בין עוצמת

הפגיעה בנאשם עקב ההליך הלקוי לבין כובד משקלו של האינטרס הציבורי במיצוי הדין המשמעתי עמו".

69. בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776, 807-808 (2005) (להלן: "פס"ד בורוביץ") נקבע מבחן תלת שלבי, אשר לאורו יבחן בית המשפט האם קמה בנסיבות המקרה לנאשם טענת הגנה מן הצדק, אשר יש בה למנוע את העמדתו לדין של הנאשם:

בשלב הראשון בית-המשפט יבחן את הפגמים שנפלו בהליכים ואת מידת עוצמתם. **בשלב השני** בית המשפט יבחן האם בקיומו של ההליך, על אף הפגמים שנפלו בו, יש משום פגיעה בתחושת הצדק וההגינות. בשלב זה על בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים, ובתוך קח יביא בית השפט בחשבון את נסיבות המקרה הקונקרטי שבפניו, חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, עוצמת הראיות, נסיבותיהם האישיות של הנאשם ושל קורבן העבירה, מידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן; חומרת הפגיעה בזכויות הנאשם והנסיבות שהביאו לגרימתה; מידת האשם הרובץ על כתפי הרשות שפגעה בהליך או בנאשם וכן לשאלה אם הרשות פעלה בזדון או בתום-לב. **בשלב השלישי**, יבחן בית הדין את הסעד הראוי במקרה בו אכן שוכנע בית המשפט, כי קיום ההליך כרוך בפגיעה בתחושת הצדק. בית המשפט יבחן אם ניתן לרפא את הפגמים שנפלו בהליך באמצעים מידתיים יותר מאשר ביטול כתב האישום. בין היתר רשאי בית המשפט לקבוע, כי פגמים שנפלו בהליך תישקל לטובת הנאשם בקביעת העונש.

70. למען הסדר הטוב יובהר, כי בהתאם לפסיקה, המבחן התלת שלבי ממשיך לעמוד על מכונו גם לאחר עיגון דוקטרינת ההגנה מן הצדק בחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 (ראו ע"פ 7052/18 מדינת ישראל נ' רותם, פסקה 30 לפסק דינו של כבוד השופט נ. סולברג (פורסם בנבו, 5.5.2020)).

71. לפיכך, על מנת לבחון האם יש לקבל את טענת ההגנה מן הצדק של הנקבל באופן אשר יביא לבטלות הקובלנה, ניישם את המבחן התלת שלבי שנקבע בפס"ד בורוביץ על נסיבות העניין שבפנינו תוך התייחסות לטענות המשיב. יצוין בעניין זה כי המבקשת לא כפרה בטענות המשיב לעניין המועדים בהם התקבלה החלטה על הגשת הקובלנה ומועד הגשת הקובלנה, ועל כן נתייחס לטענות אלו כאל עובדות מוסכמות על הצדדים.

מבחן תלת שלבי - שלב ראשון - הפגמים שנפלו בהליך ועוצמתם:

72. המשיב טוען, כי מהמועד בו הפך פסה"ד לחלוט ביום 15.6.2016, ועד למועד בו הוגשה הבקשה להטלת עונש (להלן: **הבקשה**), ביום 4.8.2021, חלפו כחמש שנים, כאשר בהתאם למועד הקבוע בסעיף 7(א) לכללי לשכת עוה"ד- סדרי הדין, היה על ועדת האתיקה (להלן "**וועדת האתיקה**") לקבל החלטה בתוך 90 ימים מהמועד שבו פסה"ד הפך לחלוט.

73. נראה, כי קשה יהיה לכפור בכך שחלוף התקופה מהמועד שבו פסה"ד הפך להיות חלוט ועד להגשת הבקשה, מלמד על שיהוי ארוך בהתנהלות וועדת האתיקה של מחוז תל אביב בלשכת עוה"ד. על אף ההסבר המלומד שנתנה המבקשת לשיהוי, והבנתנו לאילוצים של הקמת וועדת האתיקה והקמת ביה"ד של מחוז המרכז ולנסיבות הקשורות בפרקליטות ובמח"ש, לא ניתן הסבר סביר לשיהוי בקבלת החלטה ע"י ועדת האתיקה של מחוז תל אביב לתקופה שמיום 15.5.2016, ועד חודש 7/2019, (התקופה שהמשיב היה אסיר), וכן מיום שחרורו המוקדם של המשיב בחודש 7/2019 ועד לחודש 12/2020, (התקופה מיום שחרורו המוקדם ועד למועד הגשת הבקשה של המשיב להשבת הרישיון). לשיהוי זה לא מצאנו הצדקה עניינית בטיעוני המבקשת.

74. לאור האמור ובשים לב שאכן מדובר בשיהוי של שנים רבות, ובשים לב לכך כי כאשר לכל הפחות ביחס לחלק מתקופת השיהוי המשיב היה אסיר, ולחלק אחר של התקופה מיום שחרורו ועד להגשת הבקשה להשבת הרישיון המשיב עצמו נמנע מלהגיש את הבקשה בשל הרצון "**לחבר חזרה את כל הדבר הזה שנקרא משפחה**"...". ניתן לקבוע, כי עניין השיהוי המצטבר עולה כדי פגם בהליך, אם כי בעוצמה נמוכה עד בינונית בלבד.

מבחן תלת שלבי - שלב שני - האם בקיום ההליך חרף הפגמים יש משום פגיעה בתחושת הצדק וההוגנות:

75. בהתאם לפס"ד בורוביץ, בבואו של בית הדין לבחון האם בקיום ההליך יש פגיעה בתחושת הצדק וההוגנות, יש להביא בחשבון את נסיבותיו הקונקרטיים של המקרה שבפניו ולאזן בין השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון, כגון, חומרת העבירה, מידת הפגיעה ביכולתו של נקבל להתגונן, נסיבותיו האישיות של המשיב, מידת האשם של המבקשת בשיהוי וכיו"ב, כאשר:

76. "...בגיבוש האיזון בין השיקולים הנגדיים ייחס בית-המשפט לכל אחד מהשיקולים את המשקל היחסי הראוי לו בנסיבותיו הקונקרטיים של המקרה הנתון. כך למשל ככל שמעשה העבירה חמור יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין, וככל שמעשה הרשות שעוריייתי יותר, ופגיעתו בנאשם ובזכויותיו חמורה יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבשמירת זכויותיו של הנאשם ובריסון כוחה של הרשות" (פס"ד ברוביץ לעיל, עמ' 807).

77. בענייננו, העבירות המיוחסות למשיב כמפורט בבקשה להטלת עונש, הנוגעות ל - "... פגיעה חמורה באמות המידה המוסריות הרווחות בחברה, פגיעה שלא ניתן לקבל מעו"ד האמון על החוק והמוסר, ועל כן יש עמן קלון מובהק ...". וכן כי העובדה שהעבירות בוצעו ע"י קצין משטרה "... שבידיו הופקדה הסמכות לפעול נגד מפירי חוק פוגע באמון הציבור ...", ולבסוף טוענת המבקשת כי "נסיבותיו המיוחדות של עניין זה, לרבות כמות העבירות שבוצעו ע"י המשיב באופן שיטתי ומתוכנן במשך מספר שנים, מחייבות הוצאתו משורות הלשכה, לפי סעיף 68(5) לחוק".

78. אלה הן עבירות חמורות ששורשן של מקצוע עריכת הדין, לנאמנות, לאמינות וליושרה המצופה מעורכי הדין. לאור האמור בפסק הדין וכן בהחלטת ביהמ"ש העליון בערעור, אין עומדת למשיב חזקת החפות, אך בבואנו להכריע במבחן השני יש לשקול את חומרת העבירות שעבר המשיב בהתאם לאמור בפסקי דין אלה ומבלי לחוות דעה באשר לסיכויי הטלת העונש הנדרש ע"י המבקשת.

79. המשיב טוען כי חלוף הזמן עד למועד הגשת הבקשה גרמה לו לעינוי דין והסבה לו נזק ראייתי. ואולם המשיב לא ביסס טענותיו אלו, ולא הראה, אף לא לכאורה, כיצד עשויה להיפגע הגנתו בשל השיהוי האמור בהתנהלות המבקשת ואיזה נזק ראייתי נגרם לו בשל השיהוי האמור.

80. המשיב טוען, כי משלא הוגשה כל בקשה קודם לבקשתו להשבת הרישיון, סבר כי הפרשה מאחוריו, אלא שבהתאם לכללי לשכת עוה"ד - סדרי דין, על המבקשת ליתן החלטה אם להגיש בקשה אם לא, והיעדר החלטה אין פירושה החלטה שלא להגיש בקשה. מכאן כי המשיב לא היה יכול לסבור כי הפרשה מאחוריו כל עוד לא ניתנה החלטה בעניין.

81. אשר לתקופת השיהוי, כפי שנקבע לעיל, אין חולק, כי עסקינן בתקופת שיהוי לא מבוטלת. יחד עם זאת יש לקבוע, כי התנהלות המבקשת לא נעשתה במזיד או במכוון, וכי לפחות לחלק ניכר מתקופת השיהוי ניתנו הצדקות ענייניות.

82. לאור האמור לעיל לאחר בחינת נסיבות המקרה שבפנינו, מסקנתנו היא כי על אף הפגם שנפל בהגשת הבקשה, תוך שיהוי בקבלת החלטה בדבר הגשתה ושיהוי בהגשתה בפועל, ניהול ההליך אינו מביא לפגיעה בתחושת הצדק וההגיונות, בעוצמה המקימה את טענת ההגנה מן הצדק.

83. לאור האמור לעיל אין צורך לעבור אל בחינת השלב השלישי, הוא שלב הסעד שיש ליתן בידי המשיב, במקרה בו נמצא כי תחושת הצדק וההגיונות נפגעו. ואולם יצויין, כי בכל מקרה, בנסיבות המקרה דנו, אף אם היה מקום לקבוע, כי יש פגיעה בתחושת הצדק וההגיונות בשל השיהוי בהתנהלות וועדת האתיקה של מחוז תל אביב והמבקשת, הרי שאין זה המקרה המצדיק את ביטולו של ההליך וזאת בפרט נוכח מידת הפגיעה בערכים המוגנים ועוצמתה הגבוהה שגוברת על הפגם שבהתנהלות הרשות בכל הנוגע לשיהוי, וכי לכל היותר, בנסיבות אחרות, קלות מאלה העומדות לפנינו להכרעה, ולאחר בחינה מדוקדקת אולי היה ביה"ד מוצא כי יש בשיהוי כדי להביא להקלה בעונשו של המשיב.

84. לאור מצבור הדברים, יש לדחות את טענת המשיב להגנה מן הצדק.

אכיפה בררנית (אכיפה סלקטיבית) - הקדמה:

85. מה היא אכיפה בררנית (אכיפה סלקטיבית)? האם אכיפה חלקית נחשבת לאכיפה סלקטיבית? כיצד מוכיחים אכיפה בררנית?

86. אכיפה סלקטיבית או אכיפה בררנית הוגדרה ע"י כבי' השופט יצחק זמיר בבג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע :

"אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא"

87. עוד נקבע בבג"ץ זקין כי אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה פסולה, כך גם אכיפה מדגמית שכן המדינה, לרבות הרשויות המנהליות השונות, אינן יכולות להקצות אלא משאבים מוגבלים לאכיפת החוק. במידת הצורך והאפשר, על הרשות לקבוע הנחיות כתובות שיקבעו סדר עדיפות לאכיפת החוק.

88. עוד נקבע כי מדיניות או הנחיות כאלה צריכות לעמוד במבחנים המקובלים בהן צריכה לעמוד כל החלטה מנהלית, לרבות שיקולים ענייניים, סבירות, מטרה כשרה וכיו"ב. אם ההנחיות עומדות במבחנים אלו, הרי שהאכיפה אינה פסולה או בררנית, אף שהיא חלקית.

כיצד מוכיחים "אכיפה בררנית"?

89. המעלה טענה של אכיפה בררנית נגד החלטת הרשות עליו הנטל להפריך חזקה זאת, הדעת נותנת כי רק במקרים נדירים תופרך החזקה ותוכח אכיפה בררנית וכפי שנקבע בבג"ץ זקין :

"רשות מנהלית, שיש לה סמכות לאכוף את החוק, תפעיל את הסמכות על יסוד שיקולים ענייניים לאור מטרת החוק. שנית, גם במקרה שבו קיים חשד בדבר אכיפה בררנית, בדרך-כלל קיים קושי להוכיח כי הרשות המנהלית הפעילה את הסמכות לאכוף את החוק על יסוד שיקול זר או להשגת מטרה פסולה. אולם, במקרה הנדיר, שבו ניתן להוכיח אכיפה בררנית, מן הראוי שתהיה לכך נפקות משפטית".

90. טענה של אכיפה בררנית היא טענה של פגיעה בשוויון. כל רשות מנהלית חייבת לנהוג בשוויון. כך גם תובע במשפט פלילי. ראו בג"ץ 935/89 גנור נ' היועץ המשפטי לממשלה, בעמ' 512. וכך כל רשות אחרת הפועלת לאכיפת החוק בדרכים אחרות.

91. מכאן, כפי שמקובל לגבי טענה של פגיעה בשוויון, אם לכאורה יש יסוד בראיות לטענה של אכיפה בררנית, מתערערת החזקה בדבר חוקיות ההחלטה המנהלית.

92. כתוצאה עובר הנטל אל הרשות המנהלית להראות כי האכיפה, אף שהיא נראית בררנית, בפועל היא מתבססת על שיקולים ענייניים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטת הרשות. אם הרשות אינה מרימה נטל זה, עשוי בית-המשפט לפסול את ההחלטה בגין שיקול זר או בגין פגם אחר שנתגלה בה, או לתת סעד אחר כנגד הפגיעה בשוויון, לפי נסיבות המקרה. העיקר הוא, כדברי השופט מ' חשין ב בג"ץ 53/96 תשלובת ח. אלוני בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר, בעמ' 12 :

"אכיפה סלקטיבית בלתי שוויונית של חוק לא תסכון ולא תעמוד". ראו גם בג"ץ 5021/91 אפרגן נ' אגף רישוי עסקים, עיריית תל-אביב-יפו.

93. על הטוען לאכיפה בררנית להראות כי :

א. עניינם של האחרים דומה לעניינו מבחינה עובדתית, באופן המצדיק התייחסות מקבילה, דהיינו הגשת כתב אישום דומה גם נגדו ("קבוצת שוויון").

ב. אי נקיטת הליכים דומים כנגד האחרים מהווה אכיפה בררנית פסולה, להבדיל מ"מצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות" (ר' ע"פ 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל).

ג. ככל שהצליח לעמוד בשני השלבים דלעיל – לשכנע כי מדובר במצב המחייב את ביטול כתב האישום או זיכוי הנאשם, ולא די בריפוי הפגם באמצעים מתונים ומידתיים יותר כגון התחשבות בעונש (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ').

ומן הכלל אל הפרט :

94. בעניין האכיפה הבררנית מפנה המשיב בסיכומיו (פרק ב' עמ' 2), לפסה"ד של כב' השופט ברק (כתוארו אז), בג"ץ 933/87 פורז נ' ראש עיריית תל אביב יפו, פ"ד מב (2) 309, בעמ' 332 :

"אין לך גורם הרסני יותר לחברה מאשר תחושת בניה ובנותיה כי נוהגים בהם איפה ואיפה. תחושת חוסר השוויון היא מהקשה שבתחושות. היא פוגעת בכוחות המאחדים את החברה. היא פוגעת בזהותו העצמית של האדם".

95. באותו עניין, המשיב אף מציג בסיכומיו שתי טענות (פרק ב' עמ' 2 סעיף 1), האחת בעניינו של ראש הממשלה לשעבר אהוד אולמרט שם, לטענתו, לא הוגשה קובלנה כלל, והטענה השנייה נוגעת לשני מקרים, האחד בעניינו של עו"ד איציק כהן (בד"מ 49/21, 50/21), טוען המשיב (עמ' 3 סעיף 4),

"מדובר במקרה בו הורשע עו"ד בעבירות חמורות, שהן לב ליבו של המקצוע, נגזר עליו עונש מאסר ממושך ואף על פי כן, ועדת האתיקה הארצית, סבורה הייתה, ובצדק, בראיית הח"מ, שיש להקל בעונשו וזאת נוכח השיהוי הכבד בו נקטה ועדת האתיקה".

96. בעניינו של עו"ד כהן הוסכם בין הצדדים על עונש השעיה בפועל של כ- 10 שנים ועוד 10 חודשים במצטבר בגין צירוף קובלנה שכללה מעשים דומים.

97. ולטענת ב"כ המבקשת, הסדר הטיעון המקל עם עו"ד כהן נעוץ בעובדה שעו"ד כהן הודיע שאין בכונתו לבקש לחזור לשורות הלשכה ואם לא יעמוד בהתחייבותו תהיה ללשכה סמכות לא לקבלו.

98. המקרה השני אותו מעלה המשיב הנו בעניינו של איציק מלכה, מדובר בעבירות החמורות ביותר, אלו הן עבירות הקשורות באופן ישיר למקצוע עריכת הדין. בעל"ע 2935/04 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נ' עו"ד מרדכי שוגרמן (פורסם בנבו) (להלן: פס"ד שוגרמן), התייחס בית המשפט העליון לעבירות וכך ציין :

"עורך דין המועל בכספי לקוחו ראוי לו כי לא ימצא מקום בשורות עורכי הדין. עורך-דין היה כרופא מנתח שהנזקק לשירותיו מניח את גופו ואת נפשו בידיו. תום לב, יושר לבב, בור כפיים וניקיון דעת הם מן התכונות המאפיינות - והראוי להן כי תאפיינה - עורכי דין בעיסוקיהם. המשיב לא קיים את הנדרש ממנו ועל כן חייב הוא לשאת בעונש"

99. המשיב ממשיך וטוען בעניין זה בסיכומיו (עמ' 4 סעיף 17), בהשוואת עניינו לשני המקרים שתוארו לעיל:

"עמדת ועדת האתיקה הארצית לפיה הסכימה להסדר טיעון עם עו"ד כהן ועמדת ועדת האתיקה המחוזית כעת, כאשר עומדת היא על עונש החמור ביותר של הוצאה מן הלשכה מייצרת תחושה לא נוחה, בלשון המעטה ויוצרת תחושת הפליה קשה".

"הפליה" היא הרע מכל רע. הפליה מכרסמת עד כלות ביחסים בין בני אנוש, ביניהם לבין עצמם. תחושת הפליה מביאה לאובדן עשתונות ולהרס מירקם היחסים בין אדם לרעהו... בהפליה מתמשכת יאבד עם ותשבות ממלכה", השופט חשין בבג"ץ 7111/96 מרכז השלטון המקומי ואח' נ' הכנסת, פ"ד נ (3) 458, בעמ' 503.

100. טענות המבקשת בעניין האכיפה הבררנית הובאו ופורטו לעיל ועל מנת לא להכביר במילים לא ראיתי צורך לחזור על האמור שם.

101. בפסיקה שניתנה ממש לאחרונה (9.12.2019) בביהמ"ש העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, (בג"ץ 4922/19 אפרים נ' ואח' נ' מדינת ישראל ואח'). מפי כב' השופט יצחק עמית ובהסכמת כב' השופטים ע' גרוסקופף ו- א' שטיין, נאמר כך: (פיסקה 28).

"לצורך קבלת הטענה לאכיפה בררנית גופה, נדרש הנאשם לסתור את חזקת התקינות המנהלית. כפי שמציינת השופטת ברק-ארוז בעניין ג'ולאני, "לטענה של אכיפה בררנית יש להניח תשתית עובדתית מבוססת" (שם, פסקה 23). על הטוען לאכיפה בררנית לעבור מספר משוכות ש"הנטל להוכיחם, שאיננו פשוט כלל וכלל, מוטל על הנאשם, באשר הפרקליטות, ככל רשות מינהלית, נהנית מהחזקה לפיה פעולותיה נעשות כדין" (ע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (4.4.2008))."

102. ובהמשך באותה הפסקה אומר כב' השופט עמית:

אכן, ניתן למצוא בפסיקה גוונים שונים לגבי הרף הראייתי הנדרש על מנת לערער את חזקת התקינות המנהלית ולהעביר את הנטל אל הרשות. יש המקלים ויש המחמירים:

"כידוע, לרשות המנהלית עומדת חזקת התקינות המנהלית, שלפיה מוחזקת היא כמי שפעלה כדין – כל עוד לא הוכח אחרת [...] על-מנת להפריך חזקה זו, על הנאשם הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסותר ולחוכיח כי בוצעה לכאורה הבחנה לא ראויה בין מי שנתוניהם הרלוונטיים שווים. משעה שהוצג בסיס ראייתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות והנטל יעבור אל כתפי הרשות המנהלית, אשר תתבקש להוכיח כי האכיפה – אף שהיא נחזית בררנית על-פני הדברים – התבססה על שיקולים ענייניים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה (עניין זקין, בעמ' 308; עניין פלוני, פסקה 37). להשקפתי, בשלב זה של העברת הנטל, די יהא בהצבעה על מקרים ספורים – ואני נכון להניח לטובת המשיבים ולצורך הדיון כי במקרים מסוימים, אף על מקרה אחד – לצורך העברת הנטל לשכמה של הרשות. טעם הדבר הוא כי הרשות היא שנהנית מנגישות עדיפה למידע הרלוונטי, ולה – להבדיל מן הנאשם – נגישות לעובדותיהם של מקרים דומים שאירעו בעבר [...] משכך, אם נמצא לכאורה יסוד בראיות לטענה של אכיפה בררנית – ובשלב זה אין להכביד בדרישה – יועבר הנטל לסתור את טענת האכיפה הבררנית אל כתפי הרשות (ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ, פסקה 38 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (10.9.2013))."

ומנגד:

"נראה, כי על הנאשם להראות, כי לאורך זמן ובאופן שיטתי (או קרוב לכך) קיבלו הרשויות המנהליות במקרים דומים החלטות שונות מאלה שנתקבלו במקרה שלו" (שם, פסקה 4 לפסק דינו של הנשיא גרוניס).

103. לאחר עיון מעמיק בטענות הצדדים לא מצאתי כי המשיב הרים את הנטל להוכיח כי בעניינו הייתה אכיפה בררנית, או אפליה מכל סוג שהוא. או כדבריו של כב' השופט גרוניס, המשיב לא הוכיח כי המבקשת "...קיבלה במקרים דומים החלטות שונות מאלה שהתקבלו בעניינו..."

104. על כן ולאור האמור לעיל, החלטנו לדחות את הטענה בעניין האכיפה הבררנית.

105. לאור החלטתנו בטענות שהעלה המשיב כטענות מקדמיות בעניין השיהוי ובעניין האכיפה הבררנית, נדון כעת בטענתו העיקרית של המשיב בדבר ההבטחה השלטונית שניתנה לו. בפתח הדברים יצוין כי לעיגון עובדתי של טענה זו לא הביא המשיב ומי מטעמו ראייה פוזיטיבית כלשהיא. לפיכך, המשיב התבסס להוכחת ההבטחה שניתנה לו על דבריו שלו בלבד, כפי שטען בפנינו בעדותו.

106. בתחילת עדותו של המשיב, ציין המשיב מספר פעמים כי -
 "... כבר במהלך החקירה, אשר התנאי שאהיה עד מדינה הוא שאני אודה בביצוע עבירות בחקירה ורק לאחר הגשת כתב האישום ייחתם איתי ההסכם. כשהדברים כבר נסגרו עוד לפני ההסכם".
 (ההדגשה אינה במקור). (עמ' 66 שורות 9-12).

107. בהמשך לכך ציין המשיב (ראו עמ' 66 שורות 22-24), "... כשהקונסטרוקציה להסכם כבר מדוברת תוך כדי חדרי החקירות, בין לבין, תוך כדי..."

108. המשיב ממשיך בעדותו מסתובב סחור סחור בעניין הבטחות שונות שניתנו לו בע"פ מציין את עו"ד משה סעדה כמי שניהל איתו את המו"מ, כאשר מטעמו שותף למו"מ נמצא שם עו"ד עדי כרמלי, ואולם רק אחרי דקות ארוכות של עדותו מציין המשיב (עמ' 68 שורות 22-24), "... ויש עוד שני דברים שהוסכמו. אחד, שהמדינה לא תתנגד לשחרורי המוקדם בוועדת השחרורים והשני, שלא יפגעו לי ברישיון עריכת הדין..."

109. נוצר הרושם כאילו העניין החשוב יותר מבחינתו של המשיב, עניין שמפאת חשיבותו הרבה נוגע להחלטה שתינתן ע"י ביה"ד, אם לשבט או לחסד, הופך למשך דקות ארוכות להיות עניין אגבי בעל חשיבות משנית, כאשר וכאמור לעיל, רק אחרי דקות ארוכות של עדותו מציין המשיב את ההבטחה בעניין הרישיון.

110. אכן שחרורו המוקדם של המשיב אושר ללא התנגדות או התערבות של הפרקליטות. ובעניין זה אני תוהה האם נכון היה אילו ב"כ המבקשת היה מציג בפני ביה"ד האם שחרור מוקדם בתיק הדומה במהותו לתיק שבפנינו, הייתה התנגדות של הפרקליטות.

111. אבקש לציין כהערה שלא תשפיע על שיקולי ביה"ד - חרף העובדה שוועדות השחרורים אינן מקיימות דיונים פומביים ניתן היה לאחר חיפוש קצר להציג בפני ביה"ד מקרים דומים שבהם שחרור מוקדם של אסיר לא נתקל בהתערבות של הפרקליטות.

112. לדברי המשיב, מי שהיה שותף נוסף וידע ידוע היטב על ההבטחות שניתנו למשיב הייתה עו"ד שני אילוז, וכך הוא משיב לשאלת ב"כ – (עמ' 69 שורות 17-21):

"... אני יכול להגיד שאני, בשיח שלי עם עוה"ד שייצגה אותי, היא עו"ד שני אילוז, אם יהיה צורך נביא אותה, שהיא מנהלת את השיח בפרקליטות, אמרתי לה הבטיחו שיקיימו, זהו. מה שהבנתי ממנה שהם מסכימים, הכול בסדר ..."

113. מספר עו"ד ייצגו את המשיב, הן בשלב המו"מ על הסכם עד המדינה, והן בשלב של בקשתו לשחרור מוקדם מהמאסר. המשיב טען ששניים מעוה"ד הללו, עו"ד עדי כרמלי ועו"ד שני אילוז, ידעו על ההבטחות שניתנו למשיב בעל פה, שלא נרשמו בהסכם עד המדינה. על פי גירסת המשיב, שני עו"ד מכירים ויודעים על קיומן של ההבטחות הללו, אולם אף לא אחד מהם הוזמן להעיד על מנת לאשש את גירסתו של המשיב.

114. ממשיך המשיב בעדותו ואף מנסה לחזק ולבסס את הטענה בדבר ההבטחות שניתנו לו בע"פ, באמרו שפרקליטה בכירה ממח"ש, עו"ד קרן אלטמן, הייתה מודעת להבטחות אלה.

115. עו"ד קרן אלטמן ערכה ב- 2017 ותוך כדי מאסרו של המשיב, שיחת ריענון עם המשיב לקראת עדותו בפני ביהמ"ש בתיק של עו"ד רונאל פישר, שבו המשיב הוא עד מדינה. וכך אומר המשיב (עמ' 71 שורות 4-8), - **"... תוך כדי עונש המאסר והנושא הזה עולה שוב ב-2017 כשאני נמצא בשיחת ריענון עם קרן אלטמן, זאת שכותבת ומזכיר, היא לא הייתה בהבטחה, היא לא נכחה, רק אומר לה משה הבטיח לי, ..."**

116. ובתשובתה לדבריו של המשיב מציינת עו"ד אלטמן כי ברגע זה מתנהל דיון בפני כב' השופט סובל, ובאולם נמצא עו"ד מייק יורק כנציג וועדת האתיקה. המשיב טוען שעו"ד אלטמן הרגיעה אותו בתשובתה, באומרה **"... מייק גם ככה פה, אל תדאג, הכול בסדר, נדבר איתו וזהו ..."**

117. לשאלת חברת ביה"ד, עו"ד יעל קלוגמן, חוזר המשיב ומדגיש את שנאמר לו, לטענתו, מפי עו"ד קרן אלטמן (עמ' 72 שורות 1-2), **"... נדבר איתו, מה שהבטיחו לך יקיימו, הכול בסדר. תהיה רגוע ..."**

118. המשיב ממשיך בעדותו ומגיע ליום בו התברר לו כי בחודש 7/2021, נעשתה פנייה לוועדת האתיקה מטעמה של עו"ד בריזיט ויטלי מטעם פרקליטות ירושלים. (עמ' 72 שורות 17-23).

119. המשיב מציין כי חשב לפנות לעו"ד בריזיט ויטלי לבירור העניין, אולם לא פנה משהתברר לו כי כבר בחודש 2/2020, הייתה פנייה של עו"ד קרן אלטמן אל וועדת האתיקה. (עמ' 73 שורות 1-2).

120. בנקודה זו נשאל המשיב ע"י ב"כ **"... אתה פונה לקרן אלטמן לברר מדוע עו"ד בריזיט? ..."**, ועל כך עונה המשיב **"...לא...לא... ומנמק מדוע לא פנה ... אני חשבתי שהייתה פה איזה תקלה בין פרקליטות ירושלים לבין פרקליטות מח"ש, שהם לא מעודכנים בהבטחה הזו ולכן הם פנו באופן תמים..."** (עמ' 73 שורות 10-15).

121. תמוהה מאוד בעיניי תשובתו של המשיב; יש באמתחתו הבטחה שניתנה ע"י עו"ד משה סעדה, בעל תפקיד משמעותי במח"ש. ברור למשיב, לדידו, כי עו"ד קרן אלטמן מודעת לאותה הבטחה, ולטענתו היא אף הבטיחה לשוחח עם עו"ד יורק על מנת לוודא קיומה של ההבטחה שלא לפגוע ברישיון עוה"ד שלו. במו"מ על הסכם עד מדינה היה המשיב מיוצג ע"י שלושה עו"ד, שהיו שותפים מלאים למו"מ. על פי דבריו אלה של המשיב, בידו כוח רב לעצור את כדור השלג המתגלגל. חרף זאת אין המשיב ורח לזמן אף אחד מאלה על מנת להציל את רישיון עוה"ד שלו ולמנוע החלטה שעלולה לחסל את עיסוקו כעו"ד.

122. **תמוהה תשובתו של המשיב - זו לשון המעטה !!!**

123. בהמשך עדותו של המשיב ולשאלות האב"ד, עו"ד עידן דביר, מתאר המשיב את הליכי המו"מ בין עוה"ד המייצגים אותו לבין מח"ש, כאשר עו"ד עדי כרמלי הוא הדומיננטי, לדבריו, בניהול המו"מ.

124. חשיבות רבה יש לייחס לנקודה זו וכאן המקום לחזור ולהדגיש: עו"ד עדי כרמלי ששימש, לדברי המשיב, כ-"שחקן ראשי" במו"מ מול מח"ש, **לא הוזמן לעדות**. וגם אם נתייחס לטענתו של המשיב, שלא ניתנה לה כל אסמכתא, בדבר ניגוד עניינים מאחר ועו"ד עדי כרמלי מייצג את עו"ד משה סעדה בעניין אחר, למצער היה על המשיב לזמן לעדות את עו"ד שני אילוז אשר לדבריו ידעה אף היא על ההבטחות שניתנו לו בעל-פה.

125. המשיב העיד, שעו"ד עופר ברטל, שייצג אותו במו"מ להסכם עד המדינה, **לא ידע כלל** על ההבטחה שנתן עו"ד סעדה למשיב שלא לפגוע ברישיונו. אף זו טענה תמוהה מאד, לנוכח החשיבות שמייחס המשיב לרישיון. המשיב מצופה לדעת, מניסיונו המקצועי, שעל מנת להוכיח **גירסה כבושה** אודות הבטחה בעל פה, כל עדות מזמן-אמת היא בעלת חשיבות רבה. על כן אין זה סביר כלל שהמשיב לא יידע את עו"ד ברטל, בזמן-אמת, אודות ההבטחה בעל פה שהוא טוען לה. זו תמיהה משמעותית, שמצטברת לקודמותיה.

126. התמיהות הללו, שהמשיב לא נתן להן הסבר, מעמידות פירכות משמעותיות באמינות גירסתו, כשהיא לעצמה, עוד בטרם נשמעו עדי ההזמה (עוה"ד אלטמן וסעדה).

127. גם בהליך החקירה הנגדית חוזר המשיב ומציין את ההבטחה שניתנה לו בעניין הפגיעה ברישיון ומדגיש כי גם אחרי סיום המו"מ בעניין הסכם עד מדינה ובהליך של שיחה לכאורה חברית, אומר המשיב **"... הייתי שם, ישבנו, דיברנו על הדברים באופן הכי פתוח, אני כבר עד מדינה. הדו שיח הוא לא דו שיח נוקשה, הוא דו שיח של הבנה..."**. (עמ' 99 שורות 24-22).

128. בהמשך חקירתו ולשאלת ב"כ המבקשת מתנהל דו שיח (עמ' 100 שורות 18-8).

ש: ... אתה ומשה סעדה נשאתם לבד, אתה זוכר את זה, כאשר חתמת?
ת. אני זוכר את הדו שיח עם משה סעדה לפני החתימה.
ש. מה משה סעדה אמר לך לגבי רישיון העו"ד בזמן שאתם מדברים?
ת. אמרתי.
ש. כן? תגיד לי עוד הפעם.
ת. מילה שלי לא יפגעו לך ברישיון.
ש. ולגבי המעצר, מה ביקשת?
ת. ומילה שלי, לא נתנגד לשחרורך המוקדם. במעצר, לא ביקשתי את זה במעמד הזה, זה היה לפני, לפני".

129. המשך עדותו של המשיב פחות רלוונטי לעניין ההבטחות שניתנו למשיב בע"פ, ועל כן ועל מנת שלא להכביר במילים לא מצאתי צורך להתייחס להמשך האמור בעדות.

130. ביום 1.5.2022 התקיים דיון נוסף שאליו הוזמנו עו"ד קרן אלטמן ועו"ד משה סעדה, אשר העידו בעניינים שנוגעים בעיקר להבטחות שניתנו למשיב.

131. בטרם אתייחס אחת לאחת לעדויות אלה, אציין כבר כעת שני העדים כאחד הכחישו מכל וכל את גירסת המשיב בעניין ההבטחה שניתנה לו לגבי הרישיון; או שיחה אודות הבטחה כזאת, שהמשיב ייחס לעו"ד אלטמן.

ולעדותה של עו"ד קרן אלטמן (להלן: אלטמן) (פרוטוקול הדיון מיום 1.5.22 החל מעמ' 12).

132. עדותה של עו"ד קרן אלטמן מתחילה בשאלות של האב"ד, עו"ד עידן דביר. (עמ' 14 שורות 7-2). עו"ד עידן דביר: **עורך-הדין, ערן מלכה, העיד במסגרת התיקים שאת טיפלת בהם, נכון? עו"ד קרן אלטמן: כן, תיק.**
 עו"ד עידן דביר: **תיק. האם במהלך פרק הזמן שסמוך לעדות שלו, לפני, או יום העדות, הוא הציף בפניך שחלק מההבטחות שניתנו לו בתוקף הסכם בתוך או יחד עם הסכם עד מדינה כרוכות ברישיון עריכת-הדין שלו? עו"ד קרן אלטמן: התשובה היא לא.**
 עו"ד עידן דביר: **מעולם? עו"ד קרן אלטמן: לא, לא שמעתי את הטענה הזו מפיו.**
 עו"ד עידן דביר: **האם זכור לך, שבאחת מההזדמנויות ציינת בפני עורך-דין מלכה, שבאולם סמוך מתבצע דיון, ששם נוכח מייק יורק, שהיה אז נציג לשכת עורכי-הדין, או קשור ללשכת עורכי-הדין בדרך כזו או אחרת? זה עלה בשיחות ביניכם? זכור לך? עו"ד קרן אלטמן: ממש לא....**
 ועל מנת לחזק את דבריה ממשיכה עו"ד אלטמן בעדותה, (עמ' 15 שורות 13-8). - **"... רגע חשוב לי להגיד, אני אגיד גם למה טכנית זה לא יכול להיות. אם אני בבית-משפט, בחקירה הנגדית של עדת-המדינה, שיש הפסקה-, או לא זוכרת אם מייק יורק היה בתחילת יום ואז היא המשיכה, או לא זוכרת בדיוק. אבל זה היה באותו יום, אז, שוב אני לא יודעת לא נראה לי הגיוני שישבתי גם עם ערן מלכה, אני בסוף בן-אדם אחד.**

133. ולא בכדי הודגשה השורה האחרונה. כאמור עו"ד אלטמן אינה מאשרת כל סיטואציה הדומה לטענתו של המשיב ומכחישה בתוקף כי היה ידוע לה במעמד כלשהו בעבר על כך שניתנה למשיב הבטחה בע"פ בעניין הרישיון או בעניין השחרור המוקדם. וזאת מספר פעמים, לאורך כל עדותה. לא רק זאת אלא גם זאת: עו"ד אלטמן מציינת כי נעשתה פנייה מהפרקליטות בעניין שחרורו המוקדם של המשיב וכך היא מעידה, (עמ' 17 שורות 11-5).
"... נזכרתי שפנו אלינו, לפני הדיון בוועדת שחרורים פנו אלינו מהפרקליטות. אנחנו לא מטפלים בוועדת שחרורים, כי אין כאן איזה-, יש תחום בפרקליטות שזה התחום שלה. פנו אלינו מטעם הפרקליטות וביררנו את זה עם משה סעדה, והוא אמר שלא הובטח לו..."

134. עו"ד אלטמן ממשיכה בעדותה באותו הקו ללא היסוס, ממשיכה וטוענת כי גם ברור שעשתה מול משה סעדה ואורי כרמלי (מנהל המחלקה), נאמר לה באופן ברור כי לא הובטח דבר, (עמ' 17 שורות 18-16).
"... ביררתי עם משה ואורי כרמל, שהיה מנהל המחלקה בזמנו, והם אמרו לי שלא הובטח לו שום דבר..."

135. עו"ד אלטמן השיבה לשאלותיה של ב"כ המשיב, אשר התמקדה בעיקר בעניין השיהוי והמועד המאוחר שבו נערכה פנייה לוועדת האתיקה של לשכת עוה"ד.

136. שאלותיה של ב"כ המשיב התמקדו בהמשך גם בעניין זימונו של עו"ד מייק יורק לעדות כעד מומחה מטעם לשכת עוה"ד בנושא הסרת החיסיון בין עו"ד ללקוח בהקשר של נאשם נוסף בתיק, אלון חסן.

137. מאחר ועניין השיהוי כבר עלה וכבר ניתנה החלטה בעניין זה ומאחר ועניין עדותו של עו"ד מייק יורק בתיק של אלון חסן אינו רלוונטי לגירסת המשיב בדבר ההבטחות בע"פ שניתנו לו, לא אדון בהמשך עדותה של עו"ד קרן אלטמן.

138. כשל גם ניסיון נוסף של ב"כ המשיב לרענן את זיכרונה של עו"ד אלטמן (עמ' 47 שורות 16-4), על המתרחש בעת שבוצעה שיחת ריענון עם המשיב לפני עדותו על הבטחתה לדבר עם עו"ד מייק יורק אשר העיד באותה העת כעד מומחה.

139. על כך עונה עו"ד אלטמן **"לא היה ולא נברא"** (עמ' 47 שורה 19).

140. לסיכום עדותה וההתרשמות הכוללת מעדותה של עו"ד קרן אלטמן, חרף העובדה שחלפו שנים רבות, היא שהעדות אמינה קוהרנטית סדורה וברורה ואינה מותירה מקום לספק. נדגיש שטרם מתן עדותה לפנינו לא היה בידי עו"ד קרן אלטמן כל מידע בעניין ההבטחות שלהן טוען המשיב.

עדותו של עו"ד משה סעדה [להלן: "סעדה"] (פרוטוקול הדיון מיום 1.5.2022 החל מעמ' 131).

141. שאלתה הראשונה של ב"כ המשיב הייתה בעניין כתבה שפורסמה בעיתון "גלובס" זמן קצר לפני הדיון, וזאת מאחר ועו"ד סעדה הגיב בהערת אגב בעניין זה. על כך משיב סעדה: "... מה שקראתי, שהוא אומר שהבטיחו לו דברים שלא היו כתובים, זה נראה לי קשקוש, כי אני לא מכיר דבר כזה, אבל לא התעמקתי בכתבה".

142. ב"כ המשיב עוברת בשאלותיה לעו"ד סעדה שלב אחרי שלב. בתחילה על תפקידו במח"ש, על חלקו בהליך חקירתו של המשיב, מתעכבת לא מעט על ההליכים שקדמו לחתימה ועד לחתימה על הסכם עד המדינה עם המשיב.

143. סעדה השיב לשאלת ב"כ המשיב מי מעוה"ד של המשיב היו נוכחים במועד אחת מהישיבות שהתקיימה בתל אביב, שם התקיים מו"מ עם הסנגור עו"ד עופר ברטל, וגם המשיב היה נוכח בפגישה זו.

144. ובהמשך עדותו מציין ומבהיר עו"ד סעדה כי בשלבים המאוחרים של המו"מ ייצג את המשיב רק עו"ד ברטל ואילו עו"ד עדי כרמלי ייצג את המשיב בהליכים המוקדמים יותר. (עמ' 137 ו-138).

145. לדבריו של עו"ד סעדה במפגש זה בתל אביב התגבשו עיקר התנאים להסכם עד מדינה כאשר היועמ"ש ופרקליט המדינה היו מיודעים בכל דבר. "... ואני זוכר בסוף, שהיינו בתל-אביב, שזה היה יום שלם והיו שם המון לחצים והמון דקדוקי-דקדוקים, על כל תג ותג ועל כל אות ואות, ואני הייתי בטווח בין ברטל לבין פרקליט המדינה והיועץ-המשפטי לממשלה, ומצאתי את עצמי במשימת תיווך בלתי-אפשרית". (עמ' 140 שורות 6-1).

146. לשאלת ב"כ המשיב מה היו הדברים החשובים מבחינתו של המשיב עונה עו"ד סעדה, "... אני זוכר שמה שהיה קריטי לו זה נושא השנים והנושא הכלכלי, שעל זה ישבנו וזה היה השיח. זה היה השיח, הוא כל הזמן דיבר על זה שחשוב לו בגלל אשתו, ושהוא מרגיש שהוא פגע באשתו וזה ממש קריטי לו. והנושא של השנים, על כל יום היה שם ויכוח. כל יום, כל שעה". (עמ' 140 שורות 16-11).

147. בהמשך עדותו של עו"ד סעדה מתמקדת ב"כ המשיב במו"מ על תקופת המאסר, נושא שאינו רלוונטי באשר לטענת ההבטחה המנהלית שלא לפגוע ברישיון, אשר עומדת להכרעתנו.

148. לשאלת אב ביה"ד, עו"ד עידן דביר, וגם חברת ביה"ד, עו"ד יעל קלוגמן, האם היו ישיבות שבהן לא נוכח מי מטעמו של המשיב אלא מול המשיב בלבד, (עמ' 145 שורות 17-9), עונה עו"ד סעדה "... השיחות עם עופר (עו"ד עופר ברטל). כל הזמן עופר וכל הזמן שיחות עם עופר. ברור שלא עם ערן".

149. על מנת לחדד נקודה זו שואלת שוב חברת ביה"ד עו"ד יעל קלוגמן, "... אבל לא הייתה סיטואציה שאתה ומלכי, בארבע עיניים ?". ועל כך עונה עו"ד סעדה, "לא, אין. זו סיטואציה שהיא בעייתית מבחינתי". (עמ' 146 שורות 7-6).

150. ולשאלתה של ב"כ המשיב למה בעייתית?, משיב עו"ד סעדה, "בעייתית. לשבת איתו בארבע עיניים, בלי אף אחד, בלי חוקר, זה בעייתי. שאני בשלב של משא-ומתן ...". (עמ' 146 שורות 11-9).

151. בהמשך עדותו ולשאלת ביה"ד חוזר עו"ד סעדה ומדגיש ביתר שאת שלא ייתכן מצב שבו שוחח ביחידות עם המשיב: "לא, זה לא קרה. מי כמוני יודע גם את הרגישות. קודם-כל, כל תיק הוא רגיש לאיש משטרה, כי זה שונה מעבריו. על אחת כמה וכמה, התיק הזה. תבינו, אני מנהל שיח פה מול פרקליט-מדינה ויועץ-משפטי לממשלה בקו השני. גם היועץ וגם פרקליט-המדינה, זה לא אירוע שגרתי. אני נוסע במיוחד לתל-אביב, זה אירוע לא שגרתי בעליל ולכן הכול היה פה מאוד מוקפד, מאוד זהיר והיה פה ויכוח על כל תג ותג".

152. לא בכדי נשאל עו"ד סעדה וחזר ונשאל האם היה אירוע שבו היו שיחות בארבע עיניים עם המשיב. זאת כיוון שהמשיב טען, כבר בתחילת עדותו, כי היו לו שיחות אישיות עם עו"ד סעדה (עמ' 67 שורות 7-9).
ש. ישירות אתה עם משה סעדה?
ת. באמצעות עדי כרמלי שייצג אותי באותה תקופה וגם אני באופן אישי כן, זה התאים.
153. גם בהמשך עדותו מספר המשיב על שיחות אישיות עם עו"ד סעדה. (עמ' 80 שורות 1-12). וכתשובה לשאלת ב"כ הוא אומר כך:
ש. מי אמר לך?
ת. משה.
ש. משה בעצמו?
ת. כן.
ש. בנוכחות עדים?
ת. לא.
ש. לא בנוכחות עו"ד כרמלי?
ת. לא.
ש. אז רק משה?
ת. כן.
ש. אתה חתמת על ההסכם הזה מול משה בלבד?
ת. כן.
154. בהמשך עדותו של עו"ד סעדה מתמקדת ב"כ המשיב בשאלות שאינן רלוונטיות להבטחות אשר לטענות המשיב נתנו לו. שאלותיה של ב"כ המשיב התמקדו בעיקר ולפי הגדרתה "בטובות הנאה", שניתנו למשיב, הגדרה שעו"ד סעדה לא הסכים איתה. לדבריו, מי שאישר אותן היה עו"ד אורי כרמל מנהל מח"ש.
155. בהמשך עדותו של עו"ד סעדה, מנסה ב"כ המשיב לחזור לעניין השיחות הישירות של המשיב עם עו"ד סעדה, "ואני אומרת יותר מזה, כמו שערך מלכה אומר, שהיו לו גם שיחות איתך, אחד על אחד, במהלך המשא-ומתן". (עמ' 180 שורות 10-12).
156. אולם עו"ד סעדה עומד על דבריו כי לא היה כדבר הזה. "אם הייתי ילד, זה יותר בתקופה שלי, אולי בתקופה שלך זה לא היה, קוראים לזה קשקוש-בלבוש, שטויות". (עמ' 180 שורות 13-14).
157. בשלב זה לא ראיתי צורך להמשיך ולפרט את עדותו של עו"ד סעדה, מאחר וכל הניסיונות של ב"כ המשיב להביא את עו"ד סעדה ליפול בלשונו, ובדרך כלשהי לאשר כי למשיב ניתנו ההבטחות שלהן הוא טוען - נכשלו.
158. לסיכום עדותו של עו"ד סעדה הוא עמד על דעתו ולא סטה ממנה "כל הטבה נכתבת בהסכם עד-מדינה...".
159. לגבי ההבטחות הנטענות העיד עו"ד סעדה כי "לא רק שלא הובטח, לא דובר על זה בכלל". (עמ' 257 שורה 4).
160. לשאלה של ב"כ המבקשת, (עמ' 258 שורות 15-17), "האם עדי כרמלי, בשלב כלשהו בחקירה של ערן מלכה, העלה בפניך את הנושא שערך מודאג בקשר לרישיון שלו, שישללו לו את הרישיון?" השיב עו"ד סעדה (עמ' 259 שורה 1), "מעולם זה לא עלה. זה לא עלה על-ידי אף גורם".
161. גם לשאלת ב"כ המבקשת על האפשרות שתהיה פגישה של עו"ד סעדה עם חשוד ללא עוה"ד שלו עונה עו"ד סעדה ללא היסוס. (עמ' 269 שורות 1-5), "אין דבר כזה. אף עורך-דין לא ייתן סיטואציה כזו, מצב כזה. זה לא קורה-".
162. אציין שב"כ המשיב לא הצביעה על כל אינטרס או שיקול, שיכול להיות לעו"ד סעדה, לסכן את עצמו ולקיים עם המשיב שיחה ביחידות, ללא תיעוד וללא נוכחות של בא-כוחו, או להבטיח לו הבטחה בעל

פה, שלא קיבלה אישור של פרקליט המדינה – כפי שנדרש באותו מו"מ – ולא נרשמה. הדבר מחזק את דבריו ההגיוניים של סעדה, שסיטואציית-ההבטחה, שהמשיב טוען לה, אינה אפשרית מבחינתו, ולא התקיימה.

163. כמו עדותה של עו"ד אלטמן גם עדותו של עו"ד סעדה היא עדות אמינה קוהרנטית סדורה וברורה אשר אינה מותירה מקום לספק –

לא היתה כל הבטחה למשיב בעניין הפגיעה או אי הפגיעה ברישיון עו"ד !

164. לאחר סיום עדותו של עו"ד סעדה ביקשה עו"ד אלטמן להשלים את עדותה וכך היא מעידה: "שאלתם אותי מתי מייק יורק העיד, הוא העיד ב- 26/1/2017. באותו יום ראיתי בתרשומות ששלחתי להגנה, ערן מלכה היה במשרדי מח"ש בנצרת, עבר על פרוטוקולים של תמלילי החקירה שלו".

165. השלמת עדות זו נעשתה לאחר שעו"ד אלטמן בדקה תרשומות מהתקופה הרלבנטית, וזאת לאחר שהופתעה במהלך עדותה, כשהוצגה לה לראשונה גירסתו של המשיב, ולפיה היא הבטיחה לו לשוחח עם עו"ד יורק ולוודא קיומה של ההבטחה בעניין הרישיון. בדיקת התרשומות העלתה שבמועד עדותו של עו"ד יורק בביהמ"ש בירושלים היה המשיב במשרדי מח"ש בנצרת. עדות זו סותרת באופן חד משמעי את עדותו של המשיב בדבר הבטחתה של עו"ד אלטמן, בעת שערכה עמו ריענון עדות, לשוחח עם עו"ד יורק, שהגיע אותו יום להעיד בביהמ"ש המחוזי בירושלים, על מנת לוודא קיום ההבטחה בעניין אי הפגיעה ברישיון של המשיב.

סיכומם של דברים

166. החלטנו לדחות את טענותיו של המשיב.

167. דחינו את טענת ההגנה מן הצדק על שני ראשיה: שיהוי ואכיפה בררנית, מהטעמים שפורטו בהרחבה לעיל.

168. דחינו את טענתו העובדתית הכבושה של המשיב, שעו"ד סעדה נתן לו הבטחה בעל פה ולפיה רישיונו לא ייפגע. כפי שפורט לעיל, גירסתו של המשיב היא רבת פירוכות על פניה, כשהיא לעצמה. רושם זה התחזק מעדויותיהם של עוה"ד אלטמן וסעדה, שנדונו בהרחבה לעיל. בניגוד לגירסתו התמוהה והבלתי אמינה של המשיב, מצאנו את עדויותיהם של עוה"ד אלטמן וסעדה אמינות, הגיוניות ומשכנעות.

169. על כתפיו של המשיב מוטל נטל ההוכחה (במידת מאזן ההסתברויות), לגבי טענתו העובדתית הכבושה. לא זו בלבד שהמשיב לא הרים נטל זה, אלא שמהטעמים שפורטו לעיל מסקנתנו היא שיש לדחות טענה זו, לגופה.

170. לא מצאנו צורך להתייחס להבטחות האחרות שהמשיב טוען להן, מאחר ואינן נוגעות לענייננו.

דיון לעניין העונש

ולנוכח הסכמת הצדדים שאלה עבירות שיש עמן קלון, נדון כעת בעונש שראוי להטיל על המשיב.

171. בסעיף 75 לחוק לשכת עורכי הדין תשכ"א 1961, (להלן: החוק), נאמר כדלקמן:

"הרשעה בפלילים

75. עורך דין שהורשע בבית משפט או בבית דין צבאי בפסק סופי בשל עבירה פלילית, רשאי בית דין משמעתי מחוזי, על פי בקשת קובל, להטיל עליו אחד הענשים האמורים בסעיף 68, אם מצא שבנסיבות העניין היה בעבירה משום קלון".

172. להלן המפורט בסעיף 68 לחוק:

"ענשים (תיקון מס' 13) תש"ם-1980 (תיקון מס' 15) תשמ"ז-1987
68. אלה הענשים שבית דין משמעתי מוסמך להטיל על נאשם שהורשע בשל עבירת

משמעת:

(1) אזהרה;

- (2) נזיפה;
 (3) קנס בסכום שלא יעלה על 25,000 שקלים חדשים לכל עבירה, שישולם לקופת הלשכה;
 (4) השעיה לתקופה קצובה שלא תעלה על עשר שנים;
 (5) הוצאה מן הלשכה".

173. הנסיבות החמורות של מעשי העבירה, שהמשיב ביצע במשך כשנתיים, פורטו לעיל בראשית ההחלטה, וצויינו אף העבירות שבהן הורשע על פי הודאתו. מדובר במעשים יוצאי דופן בחומרתם, שמהותם בגידה ומעילה בתפקיד הציבורי החשוב שמילא המשיב, באופן שפוגע ביסודות האמון שהציבור רוצה לרחוש כלפי קצין משטרה בתפקיד כה בכיר ורגיש. אין מדובר במעידה חד פעמית, אלא במעשים חוזרים ונשנים, שבהם מעורבים רבים, ואשר התמשכו על פני תקופה ארוכה. המשיב לא התעשת ולא חדל ממעשיו הנפשעים, ואלה הסתיימו רק עם חשיפת הפרשה.

174. התפיסה המגולמת בהטלת תו של קלון על עורך-דין שהורשע בביצועה של עבירה פלילית הינה כי:

"מקצוע עריכת-דין אינו עולה בקנה אחד עם הפרת דין. מי שנמנה על שורותיה של לשכת עורכי הדין, והוא ממרה את פי החוק, ובמיוחד כשהוא עובר עבירה פלילית, הריהו פוגע גם בכבוד המקצוע ועקרונותיו. ואין נפקא מינה, אם עבר את העבירה תוך שהוא ממלא את תפקידיו המקצועיים או מחוצה למסגרת זו. מכאן שעל עורך-דין, שדבק בו רבב מוסרי חמור עקב עבירה פלילית שביצע, לא רק לשאת את עונו בהליך הפלילי, ככל עובר עבירה, אלא שבהיות התנהגות ברמה מוסרית כזאת פוגעת גם בערכי המקצוע, על בית הדין למשמעת להידרש להתנהגות כזאת בדרך שהותוותה בסעיף 75 לחוק. "על"ע 4/88, עו"ד פלוני נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב יפו, פ"ד מג(3) 475.

175. עוד נאמר בפסיקה כי:

"אף עבירות שאינן מהחמורות ביותר בספר החוקים, לעתים, אף רשימה ארוכה של עבירות מוחלטות - שאינן דורשות כל יסוד נפשי - עשויה להצביע, בנסיבותיהם המיוחדות, על קלון בהתנהגותו של עורך הדין" על"ע 2579/90 הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב נ' פלוני, פ"ד מה(4) 729 (734).

176. הפסיקה המשמעתית בעניינם של עורכי דין זנחה זה מכבר את ההבחנה בין מעשים פליליים הנעשים על ידי עורך דין במסגרת עיסוקו במקצוע, לבין מעשים המבוצעים במסגרת חייו הפרטיים והאישיים. ובענייננו במסגרת עיסוקו של המשיב כקצין חקירות במשטרת ישראל.

177. אותה פסיקה קבעה כי גם מעשים מן הסוג האחרון אינם הולמים את מקצוע עריכת הדין ומהווים פגיעה בכבודו. מעשים כאלה גם מערערים את האמון שרוחש הציבור לעוסקים במקצוע עריכת הדין, כמי שאמונים על כיבוד החוק ועל קיומו (ראו: על"ע 8/81 לשכת עורכי הדין נגד פלוני פ"ד לו(1) 756; 761, על"ע 1734/00 לשכת עורכי הדין נ' עו"ד יורם שפטל מיום 1.2.02.

178. קשה שלא לצטט את דבריו של כב' השופט זילברטל בפסה"ד בביהמ"ש העליון בערעור שהגיש המשיב, וכך הוא אומר:

"הפרשה שלפנינו, אשר זכתה לכינוי "פרשת רונאל פישר", בולטת בחומרתה בכל הנוגע לשחיתות עובדי ציבור, בפרט מצד גורמי האכיפה האמורים להילחם בה. המערער, אשר מילא תפקיד בכיר ביחידה משטרתית מובחרת, מעל באמון הציבור בשעה שמסר מידע רגיש, אשר ידע כי יתגלגל לידיהם של חשודים בפלילים, בתמורה לדמי שוחד, וגרם במעשיו נזק לא רק לחקירות שנערכו נגד אותם חשודים (ושחלקן אף נוהל על ידו), אלא גם לחקירות עתידיות ולתפקודה של מערכת אכיפת החוק בכלל. הגם שהמערער לא היה היוזם העיקרי של התוכנית העבריינית, יחקו בה לא היה שולי כל עיקר, כמו גם חלקו בשלל שהושג בתמורה למידע (בין אם לבסוף הועבר סכום כסף משמעותי לידיו ובין אם לאו)".

179. חמורים לא פחות דבריו של כב' השופט מזוז :

"קשה איפה להפריז בחומרת העבירות והמעשים בגינם הורשע המערער. המערער חבר כאמור לעו"ד רונאל פישר ויחד "סחרו" במידע חקירתי רגיש לשם בצע כסף תוך שיבוש קשה וגרימת נזק חמור לחקירות רגישות, ותוך פגיעה באמון הציבור".

180. וממשיך ואומר כב' השופט מזוז :

"אין מדובר גם בשוטר זוטר ביחידה פריפריאלית העוסקת בפשיעת רחוב שגרתית, אלא בקצין חקירות בכיר, משפטן בהכשרתו, ביחידה החשובה והרגישה ביותר במשטרת ישראל, יחידת להב 433, שהיא "יחידת הדגל" של משטרת ישראל ו"קודש הקודשים" של מערך החקירות, המופקדת בין היתר, על החקירות הרגישות והמורכבות ביותר בתחומי השחיתות השלטונית והפשיעה הכלכלית החמורה".

181. לאור כל האמור, אנו מקבלים את בקשת המבקשת ומטילים על המשיב – בהתאם לסעיף 75 לחוק – את העונש שקבוע בסעיף 68 (5) לחוק: הוצאתו של המשיב משורות הלשכה.



אלי איש-שלום עו"ד
חב"ד

אני מצטרף להחלטה של חבר בית הדין, עו"ד אלי איש שלום.



עידן דביר, עו"ד
אב"ד

אני מצטרפת להחלטה של חבר בית הדין, עו"ד אלי איש שלום.



יעל קלוגמן, עו"ד
חב"ד

הוראות לגבי ההחלטה

182. החלטתנו תיכנס לתוקף באופן מיידי.

183. מזכירות בית הדין תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים.

184. לבקשת ב"כ המשיב, ולמרות שאיננו סבורים שיש בהחלטה פרטים אישיים שטעונויים חיסוי, אנו מורים לעכב את פרסום ההחלטה עד ליום 8.11.2022 בשעה 14:00 לאחר הפצתה לב"כ הצדדים, על מנת לאפשר הגשת בקשה למחיקת פרטים כאלה, ככל שב"כ המשיב תגיש בקשה כזאת.



יעל קלוגמן, עו"ד
מס' 6233

יעל קלוגמן, עו"ד
חב"ד



עידן דביר, עו"ד
אב"ד



אלי איש-שלום עו"ד
חב"ד

ההחלטה ניתנה היום, 7.11.2022, י"ג בחשוון התשפ"ג שלא במעמד הצדדים.
ההחלטה תועבר על-ידי רכזת בית הדין לצדדים.